

מ"ת 31003/03/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד אלנצאצרה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 31003-03-14 מדינת ישראל נ' אלנצאצרה(עציר)

בפני המבקשת נגד המשיב
כב' השופטת ריקי שמולביץ
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז מרכז
מוחמד אלנצאצרה (עציר)
באמצעות בא-כוחו עו"ד שרון נהרי

החלטה

1. נגד המשיב הוגשו בקשה למעצר עד תום ההליכים וכתב אישום המייחס לו עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), תקיפה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי 380 + 382(א) לחוק, נשיאת נשק - עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק, חבלה בכוונה מחמירה - עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק.

2. א. על-פי עובדות כתב האישום, במועד שאינו ידוע במדויק למבקשת, כחודשיים עובר ליום 18.5.2013, נתגלע סכסוך בין המשיב לבין איברהים אזברגה (להלן: "**איברהים**") על רקע חוב כספי בסך של כ- 250 ₪ של איברהים למשיב.

ב. בעקבות זאת, במועד שאינו ידוע במדויק למבקשת, קשר המשיב קשר עם מספר בני משפחתו ומקורביו, שזהותם אינה ידועה במדויק למבקשת (להלן: "**בני משפחת נסאסרה**"), לתקוף את איברהים.

ג. ביום 18.5.2013 הגיע המשיב, יחד עם בני משפחת נסאסרה, כשהם חמושים באלות, לבית הקפה (להלן: "**בית הקפה**") שבו ישב באותה עת איברהים, יחד עם בני משפחתו ומקורביו (להלן: "**בני משפחת אזברגה**"). איברהים נענה לבקשתו של המשיב ויצא עמו מבית הקפה, בין השניים התפתח דין ודברים שבמהלכו תקפו המשיב, יחד עם בני משפחת נסאסרה, את איברהים, כשהם מכים אותו באמצעות האלות.

בעקבות זאת נזעקו החוצה מתוך בית הקפה בני משפחת אזברגה, ובין הצדדים התפתחה קטטה

שבמהלכה נמלט איברהים מהמקום ברכב, בני משפחת נסאסרה דלקו אחריו, חלקם המשיכו וניסו לפגוע בו במהלך הנסיעה, ובני משפחת אזברגה נסעו אחריהם לכיוון מתחם המשפחות בטייבה בסמוך לכביש 444 (להלן: "זירת האירוע").

ד. בזירת האירוע התפתחה קטטה בין בני משפחת נסאסרה לבין בני משפחת אזברגה, שאליה הצטרפו רבים נוספים מבני המשפחות, כשהם מכים זה את זה במקלות ואבנים. חלק מהמעורבים בקטטה היו חמושים באקדחים וירו בהם לכל עבר (להלן: "הקטטה").

למקום הוזעקו מנהיגי המשפחות, וביניהם השייח' איברהים אזברגה (להלן: "השייח"), וכן כוחות משטרה, שנעמדו חוצץ בין הנצים במטרה להרגיע את הרוחות, אך ללא הועיל.

ה. בהמשך לכך, שלף המשיב אקדח שנשא על גופו וירה באמצעותו מספר פעמים לעבר חלק מהמעורבים מצדם של בני משפחת אזברגה, כשהוא מנסה לפגוע בהם, ולאחר מכן נמלט מזירת האירוע.

ו. כתוצאה מהמתואר לעיל, הותקף איברהים על-ידי המשיב ובני משפחת נסאסרה, ונגרמה לו חבלה של ממש. בנוסף, רבים מהמשתתפים בקטטה נפצעו ופוננו לקבלת טיפול רפואי בבית החולים, וביניהם עלי ורמדאן אזברגה, אשר נפצעו כמפורט בכתב האישום, והשייח', אשר נפצע קשה מקליע בצווארו, נותח, הורדם ומת מפצעיו ביום 24.5.2013 בבית החולים בילינסון.

3. בא-כוח המשיב מסכים לקיומן של ראיות לכאורה כנגד המשיב, אך טוען לכרסום בראיות, וזאת כדלקמן:

א. אין ראיה ליסוד הנפשי של העבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק, היינו כי המשיב ירה כדי לפגוע.

בהקשר זה מפנה בא-כוח המשיב, בין היתר, להחלטת כבוד השופט צבי דותן מיום 23.5.2013 בערר על החלטת בית המשפט השלום במעצר ימים בעניינו של חליל אלנסאסרה (עמ"י 13-05-44700), אשר במסגרתה ציין כי לאחר שעיין בחלק מחומר הראיות, החשד אינו מאוד מוצק, וכי מבקשות המעצר נראה כי גם למשטרה לא ברור מהו החשד שהיא מייחסת למשיב, שכן בבקשה הראשונה נטען כי ירה באוויר, בעוד שבבקשה השנייה נטען כי ניסה לרצוח אנשים.

בא-כוח המשיב מעלה אפשרות כי אם ירה המשיב באמצעות אקדח, הרי שמדובר היה בהגנה עצמית.

ב. אכיפה בררנית. לטענת בא-כוח המשיב, מחומר הראיות עולה כי מספר מעורבים נורו ונפגעו. חרף זאת, הוגש כתב אישום נגד המשיב בלבד, ולא נגד האחרים אשר יש לגביהם ראיות.

ג. המשטרה לא עשתה פעולות רציניות כדי לאתר את המשיב. כשנודע למשיב שמחפשים אותו, הוא הגיע מיוזמתו לתחנת המשטרה.

במשך כ- 10 חודשים עבד המשיב והסתובב חופשי ולא הייתה כל פניה למתלונן. יש בכך כדי להפריך את הטענה בדבר עילת המסוכנות.

4. לאחר שבחנתי את חומר הראיות, אני מקבלת את טענות הסנגור באופן חלקי, וזאת כדלקמן:

א. בהודעתו מיום 19.5.2013, תיאר איברהים את השתלשלות האירועים ביום 18.5.2013, ובהתייחסו לאירוע הקטטה ההמוני מסר, בין היתר, כי ראה את המשיב "**מחזיק באקדח ניקל חדש ויורה ביד אחת ישרה**". לדבריו, המשיב ירה לכל מקום.

ב. בדו"ח הפעולה של הקצין שי בלנק (להלן: "**בלנק**") מיום 18.5.2013 מציין הוא את אירוע הקטטה אשר בו נכת, ובין היתר "**כשאני בתוך ההמון מנסה להפריד בכל מי שעומד לצדי מלתקוף כל אדם וכשפניי לכיוון דרום ואני עומד בנתיב לכיוון דרום זיהיתי גבר הלבוש חולצה אפורה בהירה ועליה הדפס בהיר, שיער כהה קצר, מבנה גופו מלא וגובהו כ- 1.75 מ' לערך (להלן: החשוד בירי) כשהוא אוחז בידו השמאלית אקדח כסוף כשהוא עומד במרחק של 50 מ' לערך דרומית אליי, בסמוך לנתיב מצפון לדרום על כביש 444 ומזרחית למעקה הבטיחות המערבי של הציר. כל זאת אני מזהה כשאני בין ההמון מיד פילסתי את דרכי בריצה בין האנשים הרבים תוך כדי שאני שולף את אקדחי רצתי כ- 20 מ' לערך לכיוונו כשאני עדיין בין ההמון. כשאני שומר על קשר עין רציף עם האדם שאחז באקדח זיהיתי אותו מבצע ירי סלקטיבי ובין המון רב כשהוא נראה נחוש לפגוע באחרים. כשזרועו מקבילה לקרקע והוא מכוון את אקדחו לכיוון צפון וממשיך לסובב את ידו נגד כיוון השעון וממשיך את תנועת זרועו לכיוון מערב תוך כדי שהוא מבצע ירי של מספר כדורים...". בהמשך ציין כי התכוון לבצע ירי לעבר החשוד, אלא שאז הגיחו חמישה גברים לערך, שיצרו חיץ בינו לבין החשוד בירי, והואיל והבחין בנחישותם למנוע ממנו ירי לעבר החשוד, ומשום שחש מאוים ובסכנה, הוריד את האקדח ונצר אותו. בלנק ציין כי תוך כדי כך שמר על קשר עין לסירוגין בין ההמון, זיהה את החשוד בירי עדיין אוחז באקדח כשהוא מתחיל במנוסה לכיוון דרום מערב לכיוון שכונת הבדואים. בהמשך תיאר כי החל במרדף אחריו, אך נאלץ להפסיקו, ובהמשך איבד קשר עין עם החשוד בירי. בלנק ציין כי זיהה את החשוד בירי במרחק של 30 מטר, כשהראות הייתה טובה מאוד, וזיהה את תווי פניו בצורה טובה.**

ג. ביום 9.3.2014 נערך מסדר זיהוי, אשר במסגרתו זיהה הקצין בלנק את המשיב כמי שהשתתף באירוע וירה באקדח ביד שמאל כאמור.

בהודעתו מאותו יום ציין בלנק כי צבע האקדח היה כשל אקדח יריחו.

ד. בתיק החקירה דו"ח פעולה של השוטר אפי חרפי (להלן: "חרפי") מיום 18.5.2013, אשר נכח גם באירוע.

השוטר חרפי ציין כי הגיע למקום יחד עם השוטר מג'יד גאנם בעקבות מידע על קטטה בשכונת הבדואים בטייבה, בין חמולת אזברגה לבין חמולת נסאסרה. כאשר הגיעו למקום, הבחינו בהמולה של כ- 300 איש. הקצין בלנק הגיע יחד איתם, והם התחילו לנסות להפריד בין הצדדים. בשלב ההפרדה נורו מספר יריות מצד נסאסרה לכיוון בו עמדו. לאחר שהעניינים נרגעו, החלה מהומה שבמהלכה החלה נהירה המונית לכיוון כביש 444 מסיבה לא ברורה. השוטר מציין כי בשלב זה החל ירי לעבר קבוצת האנשים אשר עמדו בנתיב השירות מזרחית לשכונת הבדואים (במקום בו עמדו), כאשר אדם לבוש בחולצה אפור/תכלת אחז בידו השמאלית אקדח בצבע כסף חלק, ואדם שעמד בסמוך אליו כ- 2 מטרים, צנח לרצפה. השוטר חרפי הבחין כי נפצע בצווארו.

לא התעלמתי מכך שהשוטר חרפי לא ציין כי ראה את הבחור יורה.

אין בכך כדי לשמוט את הקרקע מתחת לתיאורו את הבחור האוחז אקדח כסוף בידו השמאלית הדומה לתיאורו של בלנק.

מדובר באירוע דינמי.

בהחלט סביר כי לא בכל רגע נתון ראו כל השוטרים את אותם אנשים ואותם מראות.

מדו"ח הפעולה של השוטר חרפי עולה לכאורה קשר בין הבחור האוחז באקדח לבין התמוטטות איברהים אזברגה.

ה. בדומה, השוטר מג'יד מציין בדו"ח הפעולה שלו מאותו יום, כי השוטרים ניסו להרגיע את "ההתחממות בין שני הצדדים", וכי לאחר רגיעה של מספר דקות החלה שוב קטטה המונית. תוך כדי הפרדה בין שתי המשפחות התחילו יריות מכיוון דרום לצפון, מכיוון משפחת נסאסרה. בהמשך מציין השוטר מג'יד, כי הבחין "בבחור צעיר במרחק של ארבע מטרים לערך על הכביש הראשי שאחז בידו אקדח בצבע כסף עם ידית שחורה הבחנו בו יורה לרוחב לכיוון שלנו במקום בו אני ואפי עמדנו בכביש שירות המקביל יחד עם המון אנשים לידנו עמד אדם מבוגר שניסה להפריד ולפתע הבחנו באדם הזה נופל על הריצפה כאשר כדור פגע לו בצוואר...". בהמשך מציין, כי לאחר מספר דקות "המהומה התפזרה", מספר רכבים יצאו במהירות לכיוונים שונים, וכי לאחר העמסת הפצועים שהיו מעורבים, לא הצליחו להבחין בבחור שביצע את הירי בשל קבוצת נערים שחסמו את המעבר והרחיקו אותו מהמקום.

ו. המשיב נחקר מספר פעמים ושמר על זכות השתיקה. גם בעימות שנערך בינו לבין איברהים שמר על זכות השתיקה. זו זכותו על-פי חוק, אך יש בכך כדי לחזק את ראיות התביעה.

במזכר השוטר רונן גולן מיום 13.3.14 מצוין, על סמך צפייה בסרט העימות, כי בסיום העימות

חתם המשיב על הטופס ביד שמאל.

ז. מחוות הדעת הבליסטית עולה, כי התרמילים שנמצאו במקום תואמים, בין היתר, לאקדח מסוג יריחו.

ח. צבר הדברים האמורים מקים תשתית ראייתית לכאורית כנגד המשיב להוכחת האישומים בעבירות המיוחסות לו, לרבות היסוד הנפשי בעבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק.

אשר לטענת הסנגור, כי יתכן ומדובר בירי להגנה עצמית או ביריות אזהרה לאוויר, המשיב עצמו לא טען זאת, ובכל מקרה עניין זה יתברר בבוא היום בהליך העיקרי.

עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך כי זיהויו של המשיב על-ידי הקצין בלנק במסדר הזיהוי נערך כעשרה חודשים לאחר מועד האירוע, כאשר בהודעתו מיום 9.3.2014 ציין הקצין כי ראה את היורה בפעם הראשונה באותו אירוע, ולא הייתה לו היכרות קודמת עמו.

בנסיבות העניין, יש בדיהוי כאמור משום החלשה מסוימת של עוצמת הראיות.

ט. אני דוחה את טענת הסניגור לעניין אכיפה בררנית. מקובלת עלי עמדת המבקשת שלפיה לא הוגשו כתבי אישום כנגד מעורבים אחרים, בהעדר ראיות מספיקות.

י. המבקשת טוענת לקיומן של עילות מעצר מסוכנות, חשש לשיבוש הליכי משפט והתחמקות מהדין.

לא מצאתי בתיק החקירה ראיות לניסיונות המשטרה לאתר את המשיב.

בהקשר זה הפנה בא-כוח המבקשת לצווי מעצר שהוצאו כנגד המשיב בסמוך לאחר האירוע וגם במועדים מאוחרים יותר.

צווי מעצר נמצאו, אך לא נמצאה אסמכתא לניסיונות שעשתה המשטרה לאתרו, לרבות זימונים לחקירה.

המסמך הנושא כותרת "**ניסיונות איתור מחמוד מוסא נאסרה**", אשר במסגרתו צוין כי כנגד החשוד מבוצעים ניסיונות איתור באופן סדיר וכי מושארות הזמנות לסור למשטרה באופן מידי, נושא תאריך 4.3.2014, כלומר מדובר במסמך מהעת האחרונה. לא צורפו אסמכתאות לביצוע ניסיונות איתור ולהשארת הזמנות כאמור. יש לשים לב, כי המשיב התייצב במשטרה עוד באותו יום.

עילת מעצר של מסוכנות קמה מטיבם של המעשים המיוחסים למשיב.

עם זאת, לא ניתן להתעלם מהעובדה לכאורה, כי המשיב היה משוחרר במשך כעשרה חודשים

שבמהלכם לא יצר קשר עם איבריהם, ובכל מקרה לא נטענה טענה כי יצר קשר כאמור.

יש בכך כדי להשליך על המסוכנות.

5. ב"כ המשיב עתר להורות על הגשת תסקיר לבדיקת חלופת מעצר.

ב"כ המבקשת מנגד טוען, כי לא ניתן לאיין המסוכנות העולה ממעשי המשיב והחשש מהימלטות.

בבש"פ 126/12, פלוני נ' מדינת ישראל (16.1.2012) נקבע על-ידי כבוד השופט רובינשטיין: "... כמובן הדרך ה"בטוחה" יותר, גם לבית המשפט, היא הותרת הנאשם מאחורי סורג ובריח; בדרך זו, הכל את נפשם הצילו. אך לנגד עינינו צריך לטעמי שתהא תדיר הוראת חוק המעצרים בסעיף 21(ב)(1), שלפיה לא יינתן צו מעצר, בין היתר, אלא אם "לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה". זו עמדת המחוקק, שאינו חפץ עד כה לשנותה, כגון על-ידי הפיכת חומרת העבירה מחדש לעילת מעצר. אילו רצה יכול היה לעשות כן, והוא לא עשה כן; בבש"פ 5431/04 בדראן נ' מדינת ישראל (לא פורסם) ציין השופט לוי, כי "עקרון העל הוא שגם לנאשם בפלילים מוסיפה לעמוד זכותו לחירות כל עוד לא הופרכה חזקת חפות"...".

בבש"פ 4224/99, מדינת ישראל נ' כהן (טרם פורסם, ניתן ביום 28.6.99), נקבע: "חובה היא לשקול בכל מקרה וגם בעבירות חמורות, חלופת מעצר, והשאלה נתונה לשיקול דעתה של הערכאה הראשונה. עליה לבדוק אם החלופה מבטיחה את תכלית המעצר. אם תמצא לומר, שבכל מקרה של ביצוע עבירה חמורה מתבקשת מסוכנותו של הנאשם ואין להחליט על חלופת מעצר, נמצאת מרוקן את חובת שקילת החלופה מתוכן".

(ראו בנוסף, בש"פ 3610/13, בראנץ' נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, 30.5.2013), לעניין בחינת חלופת מעצר בעבירה של ניסיון רצח; בש"פ 4054/13, גפן פטר נ' מדינת ישראל (17.6.2013), לעניין הפניה לתסקיר בעבירת רצח).

המשיב יליד 1979, נשוי ואב לארבעה ילדים. לחובתו הרשעה בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו משנת 2009, וכן הרשעה בעבירה של ניסיון להסעת שב"ח משנת 2006, כך שאין לומר כי עברו מכביד.

לפיכך, אבקש משירות המבחן ליתן תסקיר אודותיו.

למען הסר ספק, אין בהחלטה זו משום קביעת עמדה סופית לגבי השאלה אם ניתן לשחררו מהמעצר. לצורך הכרעה בעניין זה נדרש שמלוא התמונה תובא לפני בית המשפט.

6. לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את המשך הדיון בבקשה ליום 1.5.2014 בשעה 8:30.

לפני שופט תורן.

המשיב יישאר במעצר עד החלטה אחרת ויובא לדין על-ידי שב"ס.

שירות המבחן מתבקש להגיש תסקיר המעצר עד יום 30.4.14.

המזכירות תשגר עותק ההחלטה לשירות המבחן בפקסימיליה.

ניתנה היום, ו' ניסן תשע"ד, 06 אפריל 2014, בנוכחות הצדדים.

ריקי שמולביץ, שופטת